

Ihmiskunnan alkuperäinen kieli ja kirjoitus.

Kauneimpia näköaloja, mitä mad. Blavatskyn teosofinen sanoma meille avaa, on mielestäni oppi ihmiskunnan alkuperäisistä suurista Opettajista. Todella sisältörikas, ylevä ja kaunis on se ajatus, että ihmiskunta, joka alkuaikoina täällä maanpäällä oli täydellisesti lapsen tilassa, sielullisesti ja henkisesti kehittymätön, osaamatta ulkonaisesti vielä mitään ajatella, sai apua toisen ihmiskunnan kehittyneiltä jäseniltä, toisen ihmiskunnan, jonka asuinsija oli toisella tähdellä. Nämä viisaat olennot, jotka saapuivat maanpäälle ja perustivat suuren Valkoisen Looshin, joka yhä vielä tänä päivänä elää, he tulivat meitä tänne opettamaan, meidän askeleitamme hoivaamaan ja painamaan meidän tajuntaamme aivan kuin sinetillä suuria kosmillisia totuuksia. He uhrautuivat sillä tavalla, kuin etevä opettaja uhrautuu, joka lähtee opettamaan pieniä lapsia, vaikka hän samalla iloitsee heidän viattomuudestaan. Korkeat Mestari-olennot, jotka valvoivat meidän ensimmäisiä askeleitamme, saattoivat samalla tavalla iloita meidän nuoresta tuoreudestamme, vaikka heidän iloonsa sekoittui paljon huolta, kun sitten lankesimme pahaan. Tämä oli kyllä välttämätöntä, ja Viisaat tiesivät sen.

Kun alkuperäiset opettajamme saapuivat tänne, ei meidän inhimillinen ruumiimme ollut organisoitu samalla tavalla kuin nyt. Olimme silloin lähempänä sisäistä maailmaa, ja meillä oli sisällä päässä kolmas silmä, joka välitti yhteytemme henkimaailman kanssa. Emmehän olisi tienneet opettajia opettajiksi, ellei tuo kolmas silmä olisi sitä todistanut. Nykyiset kaksi silmäämme olivat sangen alkuperäisellä kehityskannalla, ne vasta alkoivat avautua, kuten nykyään tapahtuu pienillä koirilla. Ja kun vihdoin fyysilliset silmämme organisoituivat, ei näkömme ollut semmoinen, kuin nyt; ensimmäiset kuvamme ulkomaailmasta olivat hullunkurisen epäselviä ja hataria. Mutta kolmas silmämme välitti yhteyden näkymättömän maailman kanssa, ja me tajusimme silloin asioita, joita emme nyt enää tajua. Meillä itsellämme ei kyllä ollut paljon ajatuksia, sillä järkemme oli kovin vähän kehittynyt, mutta meillä oli luonnollisia ja yksinkertaisia tunteita. Sentähden suuret opettajat opettivat meitä ajattelemaan ja samalla tuntemaan monipuolisemmin, rikkaammin ja voimakkaammin, kuin mihin luonnosta kykenimme. Siten opimme havaitsemaan heidänkin tunteitaan ja ajatuksiaan.

Millä tavalla se tapahtui? Kahdella tavalla: osaksi näkemällä, osaksi kuulemalla. Kuuleminen kehittyi meissä pikemmin ja varhemmin, sentähden oma aktiivinen sielu-elämämme pukeutui äänien muotoon. Kielemme oli semmoista, jota me tänään voisimme sanoa lauluksi. Laulamalla ilmaisimme silloin tuntemme, niin hyvin ilomme kuin surummekin, toisin sanoen: vokaaleilla, ääntiöillä. Samalla olimme tietoisia jonkinlaisista näköaistimuksista, väriäaltoiluista eli valovärahdyksistä. Saatoimme myös nähdä ja tuntea, että laulaessamme meistä meni ulos kuin erivärisiä säteitä ja värimuodostumia. Ja juuri tämän tajuamisen nojalla me saatoimme ottaa vastaan opetusta korkeilta opettajilta. Nämä näet opettivat meitä laulamaan kiinteämmin, niin sanoaksemme kristallisoidummin. Itse kykenimme vain huutamaan, mutta viisaiden johdolla opimme synnyttämään kauniita ääniä, jopa säveliä, niin että „puheestamme“ todella tuli melodinen tunteenpurkaus.

Kummallista kyllä, meillä ihmisillä on vielä tänä päivänä äänen kieli yhteisenä kielenä. Olemme tietysti sitä enemmän kehittäneet, mutta olemme juuri siinä kielessä lähellä sitä alkuperäistä kieltä, jota opimme viisailta. Jos näkymättömässä maailmassa jotain ilmaisemme, voimme sen yhä lausua laululla, sielumme soinnulla. Onhan deevoja, enkeliolentoja, haltioita, jotka puhuvat laulun ja soiton välityksellä. Kun he jotain sanovat meille, kaikuu se korviimme kuin kaunis laulu tai orkesterisoitto tai harpunsävel.

Tämä alkuperäinen laulukieli ei luonnollisesti ollut meillä ihmisillä yhtä kehittynyt kuin jumalolennoilla ja mestareilla, mutta jotkut meistä yrittivät siinä enemmän kehittyä, ja he syntyvät nyt ehkä suurina säveltäjinä, neroina. Useimmat ihmiset eivät oppineet „taiteilijoiksi“ laulussaan, mutta jokainen osasi laulun aakkoset ja vielä tänä päivänä soi jokaisen sielussa sävel.

Onhan nykyisessä sivistyksessämme kaikissa kielissä yhteinen kirjoitus lauluille. Kuka tahansa joka ottaa nuotit käteensä, laulaa samalla tavalla, samalla melodiolla. Ja kaikki ihmiset myös ymmärtävät säveleen samalla tavalla. Kun laulu ilmaisee surua, riemua tai kaihoa, ymmärtää jokainen sen säveleestä, jota vastoin paljalla sanoilla ilmaistua ajatusta ihminen ei ymmärrä, ellei tunne kieltä.

Vasta vähitellen kolmannen juurirodun aikana, kun näkö alkoi kehittyä ympäröivään fyysilliseen maailmaan päin, muodostui puhe kieleksi nykyaikaisessa merkityksessä: kerakkeet tulivat ääntiöiden lisäksi, ja niiden yhteistyössä muodostui sanoja. Sanat olivat ensin yksinkertaisia, jokainen

sana yksitavuinen, eikä mikään sana voinut taipua, vaan ajatus ilmaistiin asettamalla useita sanoja vieretysten.

On ainakin yksi kieli olemassa viidennen juurirodun ajoilta, nim. kiinankieli, joissa sanat ovat yksitavuisia ja taipumattomia. Kiinankielen suhteen, joka lienee vanhin tunnettu kieli, on huomattava se omituisuus, että siinä „lauletaan“ paljon enemmän kuin viidennen juurirodun kielissä. Me suomalaiset sanomme kyllä tukholmalaisista, että he laulavat puhuessaan, ja samoin sanovat he meidän laulavan, mutta tämä riippuu vain siitä, että asetamme musikaaliset korot eri tavuille. Kun suomalainen ääntää esim. ruotsalaisen sanan skola, asettaa hän korostuksen ensimmäiselle tavulle, jolloin se on äänellisesti korkeampi kuin toinen tavu, jota vastoin tukholmalainen korostaa toista tavua. Suomalainen laskee, ruotsalainen nousee skaalassa. Kiinankielessä kuuluu näitä musikaalisia korostuksia olevan kahdeksan, niin että euroopalainen, joka oppii lukemaan kiinankieltä, ei ymmärrä mitään, kun ensin kuulee kiinalaisen puhuvan, sentähden että sama sana kiinankielessä eri tavalla äännettynä saa eri merkityksen. En voi tuoda mitään esimerkkiä kun en osaa kiinankieltä, mutta keksikäämme sellainen. Sanan Tao esim. voi ääntää joko niin, että musikaalisesti on sama arvo molemmilla vokaaleilla tai niin, että on eri arvo, milloin matalampi, milloin korkeampi, jolloin sanalle syntyy kolme eri merkitystä: tá-ó, tá-o, ta-ó. Tämä siis kiinan kielen suhteen osoittaa, että se on lähimpänä laulukieltä.

Kun konsonantteja enemmän ja enemmän keksittiin ja otettiin käytäntöön, silloin myöskin ajatuksia saattoi pukea selvempiin muotoihin. Kielen kehitys kulki järjen kanssa käsi kädessä niin, että sitä myöten kuin opittiin näkemään ulkonaisen maailman muotoja ja ajatuksia, täytyi oppia niitä ilmaisemaan. Kun laulukielen aikana näimme väri- ja muotoilmauksia, jotka menivät meistä ulos tai tulivat meitä kohtaan toisten puolelta, olivat ne alussa perin muodottomia, pilventapaisia ja me ihmettelimme, että viisaat opettajat saivat omiin lauluihinsa semmoista merkillistä voimaa ja vaikuttavaisuutta, joka puki ne loistaviin ja täsmällisiin muotoihin. Vaikkemme ensin tajunneet muotoja sinään, – tunsimme vain niiden vaikutuksen –, opimme vähitellen tajuamaan ja havaitsemaan niitä. Ensin ne olivat mielestämme kuvioita, kolmioita, ympyröitä, neliöitä, j.n.e., sitten alkoivat tulla kappaleiksi. Perspektiiviaisti heräsi askel askelelta ja samalla silmämme aukenivat näkemään fyysillistä maailmaa.

Havainnon ja ajatuksen kehittyessä kehittyi kielikin: ajatuksille piti saada ilmaisu. Tämä ilmaisu oli alussa rehellisesti totuuden mukainen, sillä viisaat puhuivat harkitusti ja mekin opimme sillä tavalla ilmaisemaan ajatuksiamme. Tämä rehellinen puhetapa saattoi meidät samalla omituiseen vaaraan. Kun näet ajatuksia lausuttiin ilmi korviin kuuluvien sanojen näimme aina samalla, mitä muuta mahdollisesti oli sanojen takana. Jos joku lausui sanan, joka vastasi jotakin käsitettä, esim. ristiä, silloin itse tuo risti, samalla tavalla kuin nyt, tuli meidän tajuntaamme, mutta sen ohella näkyi kolmannelle silmällemme, mitä puhuja tarkoitti sanallaan ja kuvallaan. Hän ehkä liitti sanaansa määrätyn ajatuksen, ja se ajatus näkyi meille selvästi ristin kuvan ohella. Toisin on nyt. Jos nyt sanon risti, ei ensin tule mieleen kuin ristin kuva, saan sitten selittää lisää, jos samalla tarkoitan jotain muuta. Jos risti on minulle vertauskuva siitä, että ihmisen pitää ottaa „risti“, s.o. omat surut ja huolet kantaakseen, silloin saan monella sanalla ilmaista tarkoitukseni, ennenkuin se tulee toisille selväksi. Eikä minun ajatukseni silloinkaan tule kuulijalle välittömästi mieleen, vaan hän laatii kuvan siitä oman ymmärryksensä mukaan. Atlantilaisella ajalla sitä vastoin meillä oli kolmas silmä jälellä, jonka avulla saimme selvän kuvan ei ainoastaan rististä, vaan myöskin siitä, mitä toinen tarkoitti, kun mainitsi sanan. Muinaisina aikoina kieli niin muodoin ei ollut läheskään niin monimutkainen kuin nyt. Se oli lyhyesti sanoen vertauskuvakieltä. Toinen ilmaisi meille kuinka paljon asioita tahansa lausumalla ääneen muutamia sanoja ja asettamalla siten silmiemme eteen muutamia symbooleja. Hän sanoi esim.: aurinko, risti, ykkönen, kakkonen j.n.e., ja me saimme heti selvän kuvan hänen ajatuksistaan.

Tästä aiheutui mainitsemamme vaara.

Maan päällä oli näet olentoja – „paratiisikäärmeitä“, – jotka koettivat vaikuttaa meihin pahaa tai oikeammin sanoen: luonnon käskyä totellen tahtoivat kehittää meitä, vetämällä alas pimeään aineeseen. He loihittivat silmiemme eteen kaikenlaisia houkuttelevia näkyjä, eikä heidän tarvinnut kuin sanoa yksi sana, jota meidän oli vaikea vastustaa. Lusiferit, ahrimanit ja saatanat vetivät meitä siten helposti nenästä. Olimme kuin koneita, joilla soitettiin. Nyt ihminen on suojattu, hän ei näe välittömästi ajatuksia ja tunteita. Tämä suojaa meitä, mutta tekee samalla, ettemme hyvästäkään saa selviä kuvia.

On luonnollista, että ajatusten ilmaisu aikaa myöten – fyysisen näkökyvyn tarkistuksessa – kävi päinsä myös liikkeiden ja merkkien eli

kirjoituksen avulla. Ja yhtä luonnollista on, että kirjoituskieli alussa oli puhdasta merkkikieltä, pyhää symbolikieltä. Nykyinen kirjoituskielimme on symbolinen toisella tavalla, mutta alkuperäinen kirjoitus oli suoraa kuvakieltä. Aurinkoa kuvattiin ympyrällä, pöytää kahdella pystysuoralla ja niitä yhdistävällä vaakasuoralla viivalla j.n.e. Niin tekee vielä tänään lapsi, joka ei osaa kirjoittaa.

On yhä tänä päivänä käytännössä merkkejä, jotka ovat kansainvälisiä kielistä riippumatta. Joka ainut koulun käynyt ihminen tietää, mitä tarkoittaa merkki &. Se on latinalainen *et* ja käytetään joka kielessä ja-sanan asemasta. Myöskin ymmärtää jokainen, kun käytämme auringon, kuun, tai Venuksen merkkejä, sillä ne ovat ikivanhoja tähtitieteellisiä symbooleja. Samoin ovat yleisinä merkkeinä numerot. Kun kirjoitamme numeron tuntee jokainen sen, jotavastoin lausuttuna ei sitä kukaan ymmärrä, joka ei taida kieltä.

Alkuaikoina olivat kirjoitusmerkit, pyhät symbolit eli hieroglyyfit, sisältörikkaita, sillä ihminen oli tottunut ajattelemaan niiden yhteydessä paljon semmoista, jota merkki ei sinään ilmaissut. Merkit oli saatu kuvina ympäröivästä maailmasta, ne esittivät siis semmoisinaan konkreettisia, korkeintaan geometrisia tosiasioita. Kun ihmisissä kolmas silmä kuihtui, hävisi myös heidän kykynsä ymmärtää symbooleja välittömästi, mikäli ne kuvasivat abstraktisia asioita.

Oli siis keksittävä uusi kirjoitustapa. Symbolinen kirjoitus oli muuttuva enemmän tai vähemmän foneettiseksi. Ajatuskuvien tilalle astuivat äänikuvat, alussa parhaasta päästä konsonanttien eli kerakkeiden kuvat. Niiden syntyä voimme ajatella lyhyesti seuraavaan tapaan.

Miten kuvataan merta symbolisesti? Eivätkö aallot tule heti mieleen? Meren „hieroglyyfi“ on luonnollisesti 1. Myöhemmin tarvitaan merkkiä, joka kuvaisi paljasta m-äännettä? Eikö silloin johdu mieleen sana meri, joka alkaa m-äänneellä? Otetaan siis meri-sanan hieroglyyfi 2 ja annetaan sen merkitä m-äännettä. Vähän korjatussa muodossa saamme silloin nykyisen m-kirjaimen.

Tämä kirjoituksesta. Mutta käänäkäämme nyt huomiomme vanhan mysteriokielen pyhiin hieroglyyfeihin.

Pekka Ervast.